

nantslov som umulig. Og efter hine Ytringer foreligger der en betydningsfuld Begivenhed: Vi have revideret Danmarks Riges Grundlov, og de Herrer kjendte Bestemmelsen, saaledes som den staar i Grundloven, om Finantslovens Vedtagelse; de kjendte den Regel, som staar der, at, før Finantsloven er vedtagen, kunne Skatter ikke udskrives og Udgifter ikke afholdes osv., de vidste, hvorledes den var bleven forstaaet i 1853, de vidste, at den provisoriske Finantslov ikke havde givet Anledning til en Rigsretsanklage, og desuagtet lode de Bestemmelsen forblive staaende i den reviderede Grundlov uforandret, som den staar i Grundloven af 5te Juni 1849. Disse Ting maa De ikke glemme mine Herrer. De maa huske vel paa, at disse Sager have deres Historie. Verden blev ikke skabt den Dag, da det ærede Medlem for Rolding (Berg) traadte ind i denne Forsamling, og som Følge deraf tillader jeg mig at formene, at de Præcedenter, som foreligge fra en tidligere Tid, hvorvel de ingenlunde kunne gjøre Krav paa den Vægt, som de vilde have, dersom det ærede Medlem havde været med til dem, dog ikke kunne siges at være ganske uden Betydning. Jeg skal dernæst tillade mig at minde om, at da i forrige Samling Leilighed forelaa til at undersøge og drøfte dette Spørgsmaal, saa vege de Herrer tilbage derafra. Forrige Sæssion kan maasse gaa ind i den parlamentariske Historie, i alt Fald for dens Slutnings Vedkommende, som „Tilbagegenes Sæssion“, thi de Herrer, som havde været meget fremstormende i Sæssionens Begyndelse og dens Midte, bleve imod dens Slutning særdeles tilbagetogende. Jeg vil ikke tale om de forskjellige Beslutninger og Udtalelser, som bleve indbragte og dog ikke kom videre, skjøndt det synes noget stærkt, at man f. Ex. kan indbringe Udtalelser, der sigte en Minister for Grundlovsbrud, uden at gjøre Alt, hvad der staar i Guds Magt for saa at faae den Sag alvorlig prøvet. Dette, i al Almindelighed paa et trykt Blad, der indeholder et Forslag, at sige, at en Minister har gjort sig skyldig i Grundlovsbrud, er en af de tomme og tamme Demonstrationer, der Intet betyde, og naar man saa bagefter gaar omkring i Landet og siger, hvad der er sagt, at Regjeringen næsten har gjort Grundlovsbrud, saa kommer der til dette Komme og Tamme endnu noget latterligt; „næsten Grundlovsbrud“ er et Begreb, som jeg tillader mig at formene ikke eksisterer. Der var som sagt forskellige andre Tilbagetog, der betegnede hin Samling, men her holder jeg mig særlig til dette, at Folkethinget i sin Visdom besluttede at nedlægge et Udvalg, som skulde undersøge den af Regjeringen forelagte midlertidige Bevillingslov for nogle Maanedes, og at Udvalget afgav en Betænkning, hvori det forbeholdt sig at vende tilbage til det store konstitutionelle Spørgsmaal. Da denne Betænkning blev afgiven — hvis ikke min Sammenkomst skuffer mig meget,

skete det omtrent midt i Marts Maaned — havde der virkelig været god Anledning og god Tid for Udvalget til at drøfte dette Spørgsmaal, men, som jeg allerede den Gang tillod mig at bemærke i Udvalget — thi jeg havde den Ære selv at være Medlem af Udvalget — jeg tvivlede meget paa, at man vilde gaa ind paa denne Sag, og man lod det virkelig ogsaa være. Jeg tror derfor, at man skal være lidt varsom, naar man nu i saa bestemte Toner taler om, hvad en provisorisk Finantslov er, hvorvidt den strider mod Grundloven, og hvorvidt den kan anvendes eller ikke anvendes. Jeg vil senere komme tilbage til at tale om den Betydning, som et saadant Skridt kan faae under en anden Belysning, men her maa en Henvisning til, hvad der er sket i tidligere Tid og i forrige Samling, siges at være tilstrækkelig. I forrige Møde afgav den høitærede Formand den Kjendelse, at det ikke var tilstedeligt her i Forsamlingen at henvise til Ytringer, som vare faldne paa et andet Sted end i denne Sal. Der blev henvist til Ytringer, som skulde være faldne ved offentlige Møder omkring i Landet, og den høitærede Formand ansaa det ikke for at være hensigtsmæssigt, at saadanne Udtalelser bragtes ind her i Salen. Jeg tillader mig at yttre, at navnlig, hvis man vil efterligne det parlamentariske Mønster, og hvis man vil se hen til andre Lande, hvor det parlamentariske System er i fuld Blomstring, saa vil man ikke der finde nogen tilsvarende Regel. Det vil neppe blive anset for at være stemmende med god Skik, hvis man f. Ex. i det engelske Parlament, hvis ophøjede Forbilledet vi jo bestræbe os for at følge, vilde negte Berettigelsen til at henvise til politiske Udtalelser, som vare faldne f. Ex. fra en Rigsdagsmand overfor sine Vælgere. Selvfølgelig vilde der altid ved saadanne Leiligheder faktisk blive Spørgsmaal om selve den faktiske Rigtighed deraf, som er givne eller dog ikke hyppig bekræftedes, naar vi henholde os til Ytringer, der ere indregistrerede i Rigsdagsstenden, men jevnlig trænge til Rettelse, naar Talen er om Møder ude i Landet; men, Rigtigheden forudsat, har det altid der været anset for fuldkommen berettiget, at man henviste til saadanne Udtalelser, der dog virkelig bidrage overordentlig til at kaste Lys over mangan en Ting, som ellers staar dunkel og gaadefuldt. Og Enhver, der hørte den overordentlige Præstation i Retning af det Dunkle, hvormed det ærede Medlem fra Rolding igaar sluttede sit Foredrag, vil vistnok indrømme, at der netop for hans Vedkommende kunde være Opfordring til at ønske større Klarhed. Som sagt, det er os altsaa affkaaret at henvise til, hvad der er yttret ved Møder omkring i Landet, i alt Fald for saa vidt som de bringes i Forbindelse med bestemte Personer, og jeg er saaledes affkaaren fra at faae en Opfyldelse af det Haab, hvormed jeg er gaaet stille om i adskillige Maane-